

Sneeuwblind

LINDA VAN RIJN

Sneeuwblind

Thriller

UITGEVERIJ GLB
DEVENTER

Hoofdstuk 1

Toen ze de houten luiken openklapte en de felle zon in haar gezicht scheen, voelde Kim van Rooij niet voor het eerst hoe haar adem stakte. Na precies een week in het Oostenrijkse bergdorp dat ze haar nieuwe woonplaats mocht noemen, was de magie van het uitzicht nog lang niet uitgewerkt. Ze staarde er ademloos naar. De hoge bergtoppen in de verte, die puntig en ruig afstaken tegen de strakblauwe lucht. De blauwige gloed die over de besneeuwde bergen aan de schaduwkant lag, de zon die dichterbij haar stralen felwit liet weerkaatsen op het sneeuwdek – het was allemaal even prachtig. Levi had verteld dat hij het huis vijftien jaar eerder als bouwval had gekocht, waarbij iedereen hem voor gek verklaarde. Hij had het bijna tot de grond toe afgebroken om het daarna vrijwel eigenhandig weer op te bouwen tot wat het nu was. Pas toen het helemaal af was, hadden zijn vrienden en familie begrepen waarom hij ervoor was gevallen. De plek aan de rand van Lech, waar je het dal achter je liet en al uitzicht had op de prachtige bergen, was fenomenaal. Dat Levi – en zijn vrouw Luisa toen nog – bij het ontwerp in gedachten hadden gehouden dat ze

zoveel mogelijk van het uitzicht wilden kunnen genieten, betekende dat elk raam op de juiste plek was gemaakt. Hier, vanaf de slaapkamer op de tweede verdieping, was het uitzicht het mooist, maar ook als je uit het woonkamerraam keek, had je het gevoel alsof je tegen een schilderij aan zat te kijken.

‘Wen je hier ooit aan?’ had Kim eerder die week aan Levi gevraagd, toen ze samen vanaf het balkon op de eerste verdieping naar de bergen hadden gestaard.

Hij had haar van achter vastgepakt en een kus in haar nek geduwd. ‘Net zomin als ik ooit aan jouw schoonheid zal wennen’, had hij geantwoord.

Kim had erom moeten lachen. ‘Voor een bergbewoner ben je best romantisch.’

Levi op zijn beurt had ook gegrinnikt. Haar opmerking was niet zomaar uit de lucht gegrepen, maar kwam voort uit de reacties die ze van sommige vrienden en kennissen had gekregen, toen ze had aangekondigd dat ze naar Oostenrijk zou verhuizen. De meesten van hen waren blij voor haar geweest dat ze de liefde had gevonden en gunden haar het geluk, maar sommigen hadden duidelijk laten merken dat ze totaal niet geloofden in een goede afloop.

‘Wat moet je met zo’n bergbewoner?’ had een nichtje gevraagd. Kim had op haar tong moeten bijten om geen sarcastische opmerking over de eigen situatie van dat nichtje te maken. Ze was onlangs gescheiden van een notoire vreemdganger die nu pertinent weigerde om alimentatie te betalen voor hun twee kleuters. Was dat dan beter, omdat deze situatie zich gewoon in Nederland afspeelde?

‘Ze moest wel ver weg zoeken tot ze uiteindelijk een vader had gevonden.’ Die nare uitspraak kwam van een kennis, die zich had vergist in de groepsapps en haar gif had gespuid in een appgroep rondom een reünie die nooit van de grond was gekomen, en waar Kim ook in zat. Kim had niets teruggestuurd, maar had de groep onmiddellijk verlaten, waarna de kennis – een collega van vroeger met wie ze na haar vertrek bij de werkgever nog een tijdje was omgegaan – haar privé nog een hele rij berichtjes had gestuurd om haar excuses aan te bieden. Kim had alleen maar geantwoord dat ze haar ook veel geluk wenste, om haar daarna te blokkeren.

‘Allemaal jaloezie’, had haar moeder gezegd toen Kim haar over de opmerkingen had verteld. ‘Sommige mensen zien anderen nu een-

maal liever niet al te gelukkig worden, omdat dat ze herinnert aan wat er in hun eigen leven kennelijk ontbreekt. Dat is geen mooie eigenschap.'

Kim wist dat ze gelijk had en had zichzelf geen negatieve gedachten over dit gif meer toegestaan. Het was simpelweg haar tijd en energie niet waard, en bovendien hadden de mensen die er voor haar echt toe deden, haar meteen gesteund. Ze wist dat het voor haar ouders helemaal niet makkelijk was om haar – en vooral ook Owen – te zien vertrekken. Ze waren verzot op hun kleinkind en hoe vaak ze ook naar elkaar hadden benadrukt dat Oostenrijk niet het einde van de wereld was, ze zouden hem natuurlijk niet meer wekelijks zien, zoals in Nederland wel het geval was geweest. Toch hadden ze Kim nooit iets van hun verdriet daarover laten merken en toen Kim het zelf had aangekaart, hadden ze gezegd dat ze haar hadden opgevoed met het vermogen om haar eigen keuzes te maken en voor haar eigen geluk te gaan, en dat ze trots waren dat ze dat nu zo duidelijk deed. Iets mooiers hadden ze niet kunnen zeggen en Kim was hun dankbaar dat ze het voor haar zo makkelijk maakten om haar beslissing te nemen.

‘Mama!’ Vanuit de kamer naast de hare haalde de stem van Owen, haar driejarige zoon-tje, haar uit haar gedachten. Meteen daarna hoorde ze zijn rennende voetstapjes en het volgende moment sloeg hij zijn armen om haar benen heen. Ze draaide zich om en tilde hem lachend op. ‘Goedemorgen liefje’, zei ze met haar neus in zijn donkerblonde krullen. ‘Heb je lekker geslapen?’

Owen gaf geen antwoord, maar wurmde zich in plaats daarvan los om zijn tocht door zijn nieuwe huis voort te zetten. Op zoek naar Tristan, wist Kim, want in de korte tijd dat ze hier waren, had Owen een grote fascinatie voor zijn stiefbroer ontwikkeld.

Stiefbroer. Het woord klonk nog vreemd en onwennig. Ze gebruikte het ook bijna niet, omdat ze het aan de jongen zelf wilde overlaten of hij zo genoemd wilde worden. In het afgelopen jaar had hij tijdens de vele bezoeken zeker een band met Owen opgebouwd, maar van logé naar stiefbroertje was een stap die tijd kostte en Kim wilde niets overhaasten. Met zijn veertien jaar zat Tristan sowieso al in een fase van zijn leven waarin hij moest uitvinden wie hij nu eigenlijk was, en de grote verandering die in zijn leven plaatsvond nu Kim en Owen in-

eens in zijn huis woonden, zou dat vast niet makkelijker maken. Een paar weken voor de verhuizing was Kim in Oostenrijk geweest en had ze aan Tristan gevraagd of hij met haar wilde gaan skiën. Zoals zoveel Oostenrijkse kinderen was Tristan zo'n beetje geboren met latten aan zijn voeten en vond hij het heerlijk om vrijwel dagelijks de bergen in te gaan. Hij had wel wat bevreemd gekeken bij Kims verzoek, omdat ze meestal met z'n vieren gingen, maar hij had geknikt en samen hadden ze de gondel naar boven genomen. Kim had gevraagd wat zijn favoriete afdaling was, welke mooie routes ze echt moest proberen en of hij van off-piste skiën hield. Tegen de tijd dat ze boven op de berg waren aangekomen, had de jongen zijn aanvankelijke reserves wat laten varen en had hij vol passie verteld over de routes die volgens hem door de mooiste delen van de bergen voerden. En als je wilde, kon je ook grote delen off-piste gaan, maar dat deed hij zelf liever niet. Kim had hem eens goed aangekeken, waarna hij had geglimlacht en er verder het zwijgen toe had gedaan. Ze wist inmiddels dat veel jongeren op zoek naar avontuur wel degelijk met grote regelmaat buiten de pistes gingen, ook op plekken waar dat niet altijd veilig was. Wie in

Oostenrijk werd geboren, groeide op met de schoonheid maar zeker ook met de gevaren van de bergen, die je nooit moest onderschatten. Veel Oostenrijkers kenden de grens tussen avontuur en gevaar wel, maar zekerheid was er nooit. Lawines konden zomaar ontstaan, en Kim had daarbij gedacht aan prins Friso, in Nederland het meest bekende voorbeeld van hoe gruwelijk het mis kon gaan in de bergen.

Kim had het onderwerp laten rusten – het was immers niet aan haar om Tristan te vertellen wat hij wel en niet mocht doen. Ze waren met de gondel boven aangekomen en hadden Tristans route gevolgd, die inderdaad over prachtige pistes had geleid. Onderweg had Kim hem getrakteerd op een lunch bij een restaurant dat aan de piste gelegen was en adverteerde met het mooiste uitzicht van Oostenrijk. Kim wist niet of dat klopte, maar spectaculair was het wel.

Achter een bord Käsespätzle had ze het onderwerp aangesneden dat ze echt met Tristan wilde bespreken. Ze had gearzeld, gezocht naar het moment. Met zijn skibril op zijn zwarte muts geschoven had hij genoten van de zon op zijn gezicht en de verschillende bergtoppen aangewezen. Hij kende ze stuk voor stuk bij naam

en vertelde over hun specifieke kenmerken. De Trittwangkopf, die ruim 2400 meter hoog was. En de Erlispitze van 2600 meter, of de Valluga die zelfs nog tweehonderd meter verder omhoog reikte. Kim had naar hem gekeken, naar dezelfde stevige kaaklijn als zijn vader, zijn helderblauwe ogen, de eerste donshaartjes op zijn wangen.

Toen het gesprek even was stilgevallen, had ze het uiteindelijk toch gebracht op dat ene onderwerp. ‘Over een paar weken komen wij bij jullie wonen’, had ze gezegd, en meteen was Tristan op zijn hoede geweest, dat kon ze in zijn blik lezen. Alle gesprekken die Levi hierover met zijn kinderen had gevoerd, had hij alleen gedaan. Daarbij had hij Kim eerlijk verteld dat Tristan en zijn zus Katarina aan het idee hadden moeten wennen, maar uiteindelijk hadden ingestemd. Dat was belangrijk voor Levi: zonder de toestemming van zijn kinderen zouden Kim en Owen niet bij hem zijn ingetrokken. Kim was blij dat de kinderen hadden ingestemd, maar ze vond het belangrijk om ook zelf met hen in gesprek te gaan. En om duidelijk te maken dat ze niet van plan was om de sterke drie-eenheid te verstoren die ze met hun vader vormden of, en dit lag natuurlijk gevoe-